

Ὁ παπᾶ - Νάρκισσος

Τοῦ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΚΕΛΑ *

Πρὸ τριῶν μόνον μηνῶν ἀπῆλυσεν ὁ παπᾶ - Νάρκισσος τὴν διπλὴν τιμὴν τοῦ νὰ γείνη ἱερεὺς καὶ σύζυγος. Παιδιόθεν ἐφόρει τὸ ράσον, ταχθεὶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, προτοῦ εἰσεῖτι γεννηθῆ. Ἐξ ἀμνημονευτῶν χρόνων οἱ πρωτότοκοι τῆς μητρικῆς οἰκογενείας τοῦ ἐγκραῖς ἐκκλησίας τῆς Ὑπαπαντῆς, ἣτις ἦτο τὸ στόλισμα, τὸ καύχημα καὶ τὸ προσκυνητάριον τῆς νήσου. Ἄλλ' ὁ προκατόχος τοῦ Ναρκίσσου καὶ θεὸς του, ἦτο καὶ κατ' ἐξαιρέσειν ἄτεκνος. Διὰ τοῦτο ὅτε ἐνύμφευσεν τὴν νεωτέραυ αὐτοῦ καὶ μόνην ἀδελφὴν, ἐτέθη ὄρος ρητῆς εἰς τὸ προικοσύμφωνον ὅτι ὁ πρῶτος υἱὸς τῆς θᾶ γείνη ἱερεὺς καὶ κληρονόμος του.

Ἡ χαρὰ τῆς οἰκογενείας, ὅτε ἐγεννήθη ἄρρεν, ὑπερέβη τὴν συνήθως ἐκδηλουμένην εἰς τοιαύτας περιστάσεις, πρὸς ἀδικαιολόγητον ὑποτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν θηλέων. Ὁ μικρὸς Νάρκισσος ἐθηλάσθη μετὰ σεβασμοῦ καθὸ μέλλων ἱερεὺς, παιγνιδιά του ἦσαν κομβολόγια καὶ σταυροί, ὅτε δὲ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ πρώτας λέξεις μετὰ τὰ παγκόσμια παπᾶ καὶ μαμὰ ἐδιδάχθη νὰ ψελλίξῃ τὸ Κύριε ἐλέησον. Μόλις ἠδύνατο νὰ περιπατῇ στερεῶς ὅτε ἔλαβε τὸ προνόμιον τοῦ νὰ κρατῇ τὴν λαμπράδα ἐνώπιον τοῦ θεοῦ του ἱερουργοῦντος. Οὗτος ἐδίδασκεν εἰς τὸν μικρὸν ἀνεψιὸν του τὸ ἀλφάβητον διὰ τῶν ἐρυθρῶν ψηφίων τοῦ Ὁρολογίου, βραδύτερον δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὁκταήχου. Ἄλλ' ὅμως ταῦτα πάντα δὲν περιέστελλον τὰς πρὸς τὸ παίζειν ὀρμὰς τοῦ μικροῦ ἱερωμένου, οὐδὲ τὸ ἀπῆλυσον χειροτονίας ἄλλου εἶδους ὅτε ἤρχετο μετὰ τὸ ράσον κατεσχισμένον ἀπὸ τὰς ἀναρριχήσεις εἰς θράχους, ἢ ἀπὸ διαπληκτισμοὺς ὑπὲρ τὸ δέον ζωηροῦς μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν του.

Ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ μικρὸς ρασοφόρος ἐξενιτεύθη, διὰ νὰ μὴ ἐξαμβλύνη ἢ πολλὴ σχέσις τὸ σέβας τοῦ ποιμνίου πρὸς τὸν ἐπίδοξον ποιμένα του. Εἰς Ἄνδρον ἰδιώτευσεν γέρονθ θεὸς τῆς μητρὸς του, ὅστις, χρηματίσας ἐπίσκοπος Σαλμαθοῦντος, παρητήθη τοῦ ἱεροῦ ἀξιώματος, ἀποῦ ἀπεθσαύρισε τὰ ἀρκούντα ὅπως ζήσῃ ἐν ἀγέσει τὸ λοιπὸν τοῦ θίου. Πρὸς τοῦτον ἀπεστάλη ὁ Νάρκισσος. Ὁ Δεσπότης τὸν προσεδέχθη εὐχαρίστως, παραχωρήσας εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν καὶ τὸν τίτλον ἀναγνώστου. Πρὸς δικαίωσιν δὲ τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς ἱερωσύνης, ὁ Νάρκισσος ἐξηκολούθησε τὰ μαθήματά του ὄχι μόνον εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ἄνδρου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Πρωτοσύγ-

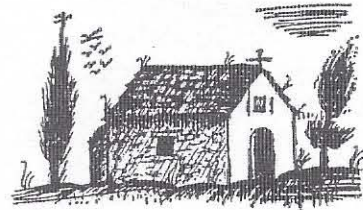
κελλον τοῦ πρώην Σαλμαθοῦντος, ὅστις ἰδίως τὸν προῆλειψεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά.

Ἐντὸς τοιαύτης προσφύου ἀτμοσφαιρας προητοιμάζετο ὁ νέος διὰ τὸ στάδιον του. Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τιῶν ὁ ἀναγνώστης ἐπρόκειτο νὰ προχειρισθῆ εἰς διάκονον, ὅτε ἤλθεν εἰς Ἄνδρον ἡ εἶδησις ὅτι ἀπεβίωσεν ὁ θεὸς του, οἱ δὲ συμπολίται του τὸν προσεκάλουν πρὸς παραλαβὴν τῆς ἱεράς διαδοχῆς. Ἦτο νέος εἰσεῖτι διὰ τὰ καθήκοντα τοῦ ἱερέως, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ περιπέσῃ εἰς ξένας χεῖρας τὸ οἰκογενειακὸν προνόμιον. Ὁ πρώην Σαλμαθοῦντος, καίτοι φέρων βαρέως τὴν στέρησιν τοῦ ἀναγνώστου μέλλοντος διακόνου του, τὸν ἐσείλε μετὰ τὴν εὐχὴν του εἰς τὴν πατρίδα πρὸς εὐρεσιν νύμφης προτοῦ τὸν χειροτονήσῃ.

Τοῦτο οὐδαμῶς δυσηρέσται οὔτε ἐδυσκόλευε τὸν Νάρκισσον, καθόσον ἡ ἐκλογὴ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων ὀρισιμένη. Ἐκ βρεφικῆς σχεδὸν ἡλικίας ἐθεώρει τὴν Ἄρετοῦλαν ὡς μέλλουσαν γυναῖκά του. Οἱ γονεῖς τῶν δύο παιδιῶν ἐπεκύρυσαν παιδιόθεν τὸ συνοικέσιον, κατὰ τὸ ἦμισυ παίζοντες καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ σπουδάζοντες. Ἄλλ' ὁ μικρὸς Νάρκισσος παρεδέχθη ἐξ ἀρχῆς τὸ σπουδαῖον μόνον μέρος τῆς υποθέσεως, ὅτε δὲ ἀνεχώρησεν εἰς Ἄνδρον ἀντήλλαξε μετὰ τῆς μικρᾶς συμπαικτρίας του ὑπόσχεσιν ἀμοιβαίας πίστεως.

Μετὰ ὀκτῶ ἐτῶν ἀπουσίαν εὗρε τὴν Ἄρετοῦλαν μεταβληθεῖσαν εἰς νέαν κομψὴν καὶ ὄραιαν, ἀλλὰ καὶ ἡ ξανθὴ κεφαλὴ τοῦ Ναρκίσσου δὲν ἠλαττοῦτο ὄραιότητος ὑπὸ τὸν μαῦρον σκοῦφον τοῦ ἀναγνώστου. Ὁ συνοδεύσας τὸν γαμβρὸν Δεσπότης ἠθλόγησε τὸν γάμον, ἐχειροτόνησε τὸν νεανίαν διάκονον καὶ πρεσβύτερον καὶ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Ἄνδρον.

Πρὸ τριῶν ἤδη μηνῶν ὁ Νάρκισσος ἦτο ἱερεὺς, τὰ πάντα δ' ἐβᾶνον κατ' εὐχὴν. Οἱ χωρικοὶ ἐφέροντο πρὸς τὸν ἐφημέριόν των μετὰ σέβας ἀνώτερον τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὴν ἡλικίαν του, ἢ σύζυγός του προητοιμάζε τὸν διάδοχον, οἱ ἀγροὶ του προσημύουν εὐκαρπίαν, αἱ πρόσοδοι τῆς ἐκκλησίας δὲν ἠλαττώθησαν. Τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ;

* Ὁ Λουκῆς Λάρας καὶ ἄλλα διηγήματα, σὲ ἐπιμέλεια Βασίλη Χ. Μάκη, στίς Ἐκδ. ἁ' Ἐπικαιρότητα, Σειρά: Νεοελληνικὴ Πεζογραφία, Ἀθήνα χ.χ., σ. 37-39.